

opusdei.org

List od Preláta (marec 2010)

Podporujme cez Pôstne obdobie túžbu po duchovnom obnovení prestupovaním k svätej spovedi a každodennou prípravou na prijímanie Ježiša Krista v Eucharistii.

14.03.2010

Moji milovaní: nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Tento rok sa pápež vo svojom posolstve k Velkej noci dotýka širokej témy spravodlivosti. Odvolávajúc sa

na klasickú definíciu tejto cnosti – *dať každému, čo mu patrí* – Benedikt XVI. vysvetľuje, že **to, čo človek najviac potrebuje, mu nemôže byť zaručené zákonmi. Aby sa mohol tešiť zo života vo svojej plnosti, potrebuje niečo oveľa intímnejšie, niečo, čo môže dostať iba zadarmo: dalo by sa povedať, že človek žije z lásky, akú mu môže dať jedine Boh, ktorý ho stvoril na svoj obraz a podobu.**[1] *Dať každému, čo mu patrí* je v oblasti ľudských vzťahov nevyhnutným predpokladom pre rozvoj spravodlivej a opravdivo ľudskej spoločnosti; a v tomto zmysle by sa mal každý človek usilovať o čo najlepšie plnenie si svojich povinností voči ostatným, či už ako samostatný jedinec, alebo uprostred komunity, ku ktorej patrí: rodiny, firmy, občianskej spoločnosti. Nemôžeme sa však uspokojiť iba s týmto. Svätý Josemaría radil: ***buď spravodlivý a spravodlivosť zdokonaľuj láskou.***[2]

Poctivosť a správny úmysel pri plnení si povinností voči druhým tvoria základ správne usporiadaného občianskeho spolužitia, hoci ani to ešte nestačí. Pánovi ležalo na srdci uzdravenie chorých a nasýtenie tých, čo trpeli hladom, no takisto a predovšetkým im chcel uľaviť v ich duchovných potrebách: vyslobodiť ich z neznalosti o Božích veciach, z choroby hriechu... Pretože, ako píše sv. Augustín, ak „je spravodlivosť cnosťou, ktorá dáva každému, čo mu patrí (...), potom ľudská spravodlivosť nie je tým, čo človeka oddeľuje od Boha.“^[3] Preto náš Otec nástojil:

Musíte si uvedomiť, že s obyčajnou spravodlivosťou veľké problémy ľudstva nikdy nevyriešite.

Nečudujte sa, že keď sa uplatňuje len prísna spravodlivosť, ľudia ostávajú zranení. Dôstojnosť človeka, ktorý je Božím dieťaťom, však vyžaduje omnoho viac.

Spravodlivosť musí byť preniknutá a sprevádzaná láskou, ktorá

všetko zjemňuje a robí to božským, lebo Bohje predsa láska.[4] A my by sme sa mali vždy nechať viesť láskou k Bohu, ktorá uľahčuje lásku k blížnemu a očisťuje a pozdvihuje každú pozemskú lásku. [5]

Tieto úvahy nám na začiatku Pôstneho obdobia takisto pomáhajú uviesť do života pozvanie k obráteniu, s ktorým sa na nás liturgia počas týchto týždňov obracia, ako prípravu na Veľkú noc. Aby sme mohli účinne spolupracovať pri nastoľovaní spravodlivejšieho poriadku v spoločnosti, na prvom mieste je treba nastoliť poriadok v nás samotných.

Ako už upozorňoval náš Pán, keď farizejom vyčítal ich posadnutosť „čistými a nečistými“ potravinami, *človeka nemôže poškrvniť nič, čo vchádza doň zvonka, ale čo vychádza z človeka, to poškrvňuje človeka.[6]*

Ľudské srdce zranené prvotným hriechom a osobnými hriechmi tak predstavuje zdroj najhorších ziel; naopak, v ľudskom srdci uzdravenom a pozdvihnutom milosťou sa takisto nachádza aj prameň tých najväčších dobier.

Prvotný hriech bol príčinou toho, že sa narušilo počiatocné spoločenstvo, ktoré navzájom veľmi úzko spájalo človeka s Bohom. Osobné hriechy túto trhlinu ešte viac zväčšujú, až kým ju nepremenia na hlboké rozdelenie. Vidíme to predsa v toľkých aspektoch života jednotlivca i spoločnosti. Hoci prirodzenosťou otvorený voči ostatným, človek v **sebe pociťuje neznámu tiaž, ktorá ho vedie stiahnuť sa do seba samého, vyvyšovať sa nad ostatných a stavať sa proti nim: je to egoizmus, následok prvotného hriechu. Adam a Eva, zvedení satanovým klamstvom, siahnuc po tajomnom ovocí i napriek Božiemu**

prikázaniu vymenili tak logiku dôvery v Lásku za podozrievavosť a rivalitu; logiku prijímania a dôverčivého očakávania darov Druhého za úzkostlivú logiku majetníctva a konania na vlastnú päsť (porov. Gn 3, 1-6), a ako dôsledok zakúsili pocit nepokoja a neistoty. Ako sa človek môže oslobodiť od tohto sebeckého impulzu a otvoriť sa láske?[7]

Daná otázka vyjadruje najhlbšiu túžbu každého človeka, lebo tým, že sme boli stvorení láskou a pre lásku, všetci muži i ženy – nech sa to akokoľvek snažia skrývať – túžia naplniť svoje srdce láskou veľkou a čistou, láskou, ktorá znamená darovať sa Bohu a pre Boha ostatným, tak, že už nezostane priestor pre neusporiadanú lásku k sebe samému. Toto je však možné iba s pomocou Božej milosti, ktorá uzdravuje, posilňuje a pozdvihuje našu dušu; milosti, ktorá k nám v

hojnosti prúdi predovšetkým prostredníctvom sviatosti pokánia a Eucharistie.

Podporujme teda cez Pôstne obdobie túžbu po duchovnom obnovení, tým, že budeme viac dbať o pristupovanie k svätej spovedi s dostatočnou frekvenciou a o každodennú prípravu na prijatie Pána v Eucharistii. Okrem toho, spravme všetko možné pre to, aby sa ľudia, s ktorými sa obvykle stretávame, vybrali po tej istej ceste. Už sme konkretizovali spôsoby, ako žiť pôstne obyčaje, ktoré nám Cirkev odporúča pre tieto týždne? Keď sa snažíme prehĺbovať vzťah s naším Pánom a s najsvätejšou Pannou Máriou, žiť s väčšou veľkorysťou ducha pokánia a určovať si konkrétne ciele, ako pomáhať druhým – v prvom rade a predovšetkým v apoštoláte, táto snaha razí cestu k tomu, aby sme s dobre pripravenou dušou boli schopní prijať plody Veľkej noci.

V tomto pláne nadobúda veľkú dôležitosť úsilie každým dňom sa viac stotožňovať s Bohom, vždy v konkrétnom aspekte nášho života. Tieto postupné zmeny – možno že len v maličkostiach, ale zato s takou istou rozhodnosťou, ako by šlo o veľké veci – sú chvíľami zásadnej dôležitosti pre našu svätosť. Pán si túžobne želá, aby sa v nás táto premena odohrala, no potrebuje našu osobnú spoluprácu. Pripomeňme si slová sv. Augustína: „Boh, ktorý ťa stvoril bez teba, ťa bez teba nespasí.“[8]

S pomocou vnuknutí Ducha Svätého majú tieto každodenné malé pokroky v sebe moc otvoriť dokorán dvere nášho ja, aby nás Božia milosť očistila a zapálila láskou k Bohu a k blížnemu. A preto, ako písal sv. Josemaría, ***na pôst sa nesmieme pozeráť len ako na úsek času, ktorý sa v liturgii cyklicky opakuje. Je to jedinečná chvíľa; je to Božia pomoc, ktorú treba prijať.***

Ježiš prechádza popri nás a očakáva od nás – tu a teraz – hlbokú premenu.[9]

Pouvažujme nad tým, že slovo *spravodlivosť* má v Starom Zákone veľmi hlboký význam, hlavne vtedy, keď sa hovorí o Bohu. V tomto zmysle poukazuje v prvom rade na Božiu svätosť, ktorú nám chce Pán dať prostredníctvom viery v Ježiša Krista, ako nás to učí svätý Pavol v liste Rimanom. *Lebo niet rozdielu: veď všetci zhrešili a chýba im Božia sláva; ale sú ospravedlnení zadarmo jeho milosťou, vykúpením v Kristovi Ježišovi. Jeho Boh ustanovil ako prostriedok zmierenia skrze jeho krv prostredníctvom viery, aby ukázal svoju spravodlivosť.*[10]

Jedine zjednotení s Ježišom skrze vieru a sviatosti dosiahneme svätosť, ktorú pre nás On získal svojou smrťou na kríži za naše hriechy a svojím zmŕtvychvstaním pre naše

ospravedlnenie. Tu sa ukazuje Božie spravodlivosť, hlboko odlišná od tej ľudskej. Boh za nás zaplatil výkupnou cenou svojho Syna, cenou skutočne nesmiernou.

Tvárou v tvár spravodlivosti kríža sa človek môže búriť, pretože ona ukazuje, že ľudský tvor nie je bytosť samostatná, ale že potrebuje Druhého, aby mohol byť plne samým sebou. Premeniť sa na Krista a uveriť v Evanjelium znamená presne toto: zbaviť sa ilúzie sebestačnosti, a odhaliť a prijať tak vlastnú úbohosť, úbohosť ostatných a potrebu Božieho odpustenia a priateľstva.[11]

Ako dobre sa v tomto kontexte rozumie vytrvalé kázanie nášho Otca – v prvom rade svojím príkladom – o tom, ako sa každodenne a na vlastnej skúsenosti vkladať do role „márnotratného syna“! Učenie, podľa ktorého by sme sa mali riadiť v každom okamihu, no osobitne počas

nasledujúcich týždňov. ***Ľudský život v istom zmysle predstavuje neustály návrat do domu nášho Otca. Návrat skrze ľútosť, skrze obrátenie srdca, ktoré predpokladá túžbu po zmene, pevné rozhodnutie polepšiť svoj život, a ktoré sa následne prejaví v skutkoch obety a odovzdania sa. Návrat do domu Otca prostredníctvom sviatosti zmierenia, kde sa vyznaním svojich hriechov obliekame v Krista a stávame sa tak jeho bratmi a sestrami, a členmi Božej rodiny.***

Ako otec z podobenstva, Boh na nás čaká s otvorenou náručou, hoci si to nezaslúžime. Náš dlh však nie je dôležitý. Ako v prípade márnotravného syna postačí, ak otvoríme svoje srdce, ak budeme túžiť po dome nášho Otca, ak budeme žasnúť a radovať sa nad darom, ktorý nám Boh dáva tým, že nám

umožňuje nazývať sa, a skutočne aj byť – i napriek tak veľmi nedostatočnej odpovedi z našej strany – jeho deťmi.[12]

Bez toho, že by sme sa unavili, táto cesta pre nás bude ľahšia, ak ostaneme veľmi blízko Preblahoslavenej Panny Márie, našej Matky, a svätého Jozefa, jej prečistého ženícha. Obráťme sa na nich s veľkou dôverou počas tohto mariánskeho roka, ktorý sme v Diele začali, s blížiacim sa obnovením našej vernosti Dielu na sviatok Svätého Patriarchu. Opäť ma dojali ďalšie slová svätého Josemaríu, nad ktorými by sme sa mali hlboko zamyslieť. Hovoriac o začiatku apoštolskej práce Opus Dei medzi ženami svojim dcéram vravel: ***Myslel som si, že v Opus Dei budú iba muži. Niežeby som nemal rád ženy (...), ale pred 14. februárom 1930 som o vašej existencii v Opus Dei ani len netušil, hoci v mojom***

srdci sa stále ozývala túžba vo všetkom plniť Božiu vôľu. [13] Deti moje, skutočne hľadáme, ako v sebe živiť túto dispozíciu – túžbu plniť Božiu vôľu – v každom okamihu? Uvedomujeme si, že iba s ňou má život kresťanskej ženy a muža zmysel?

Predchádzajúci mesiac som uskutočnil rýchlu cestu do Valencie – na pozvanie arcidiecézneho arcibiskupa v rámci Kňazského roka – a do Palmy de Mallorca, na Baleárske ostrovy, kde apoštolská práca Prelatúry živo rastie. Na obidvoch miestach som sa takpovediac vlastnou rukou dotkol potreby Boha, ktorá je zakorenená v toľkých dušiach, a videl som, s akou vďačnosťou prijímajú ducha Opus Dei, uľahčujúceho im hľadanie a stretávanie sa s Najsvätejšou Trojicou v každodennom živote. Ako vždy, keď sa vydávam na cesty, opieral som sa o modlitby vás

všetkých. Aj naďalej ma vždy
sprevádzajte!

23. marca si opäť pripomenieme
výročie smrti milovaného dona
Álvara. Keď si spomeniem, s akou
vytrvalosťou nás pobádal utiekať sa k
Panne Márii, poradil by som vám,
aby ste sa každý sám obracali na jeho
príhovor – aby tak milosti tohto
mariánskeho roka prenikli hlboko do
vašich duší.

Koncom mesiaca, 28. marca, si
pripomenieme nové výročie kňazskej
vysviacky nášho Otca. Prosme ho za
pápeža a jeho spolupracovníkov, za
všetkých biskupov a za kňazov
celého sveta, za kňazské a rehoľné
povolania, za svätosť celého Božieho
ľudu, ktorú Ježiš Kristus získal cenou
svojej krvi.[14]

So všetkou láskou vás žehná,

Váš Otec + Javier

Rím, 1. marca 2010

[1] Benedikt XVI., *Posolstvo k Velkej noci 2010*, 30-X-2009.

[2] Sv. Josemaría, *Kristus, ktorý prichádza*, č. 77.

[3] Sv. Augustín, *Boží štát XIX*, 21.

[4] 1 Jn 4, 16.

[5] Sv. Josemaría, *Boží priatelia*, č. 172.

[6] Mk 7, 15.

[7] Benedikt XVI., *Posolstvo k Velkej noci 2010*, 30-X-2009.

[8] Sv. Augustín, *Sermón 169*, 13 (PL 38, 923).

[9] Sv. Josemaría, *Kristus, ktorý prichádza*, č. 59.

[10] Rim 3, 22-25.

[11] Benedikt XVI., *Posolstvo k Veľkej noci 2010*, 30-X-2009.

[12] Sv. Josemaría, *Kristus, ktorý prichádza*, č. 64.

[13] Sv. Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 11-VII-1974.

[14] Porov. 1 *Kor* 6, 20; 7, 23.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-od-prelata-marec-2010/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-od-prelata-marec-2010/)
(08.06.2025)